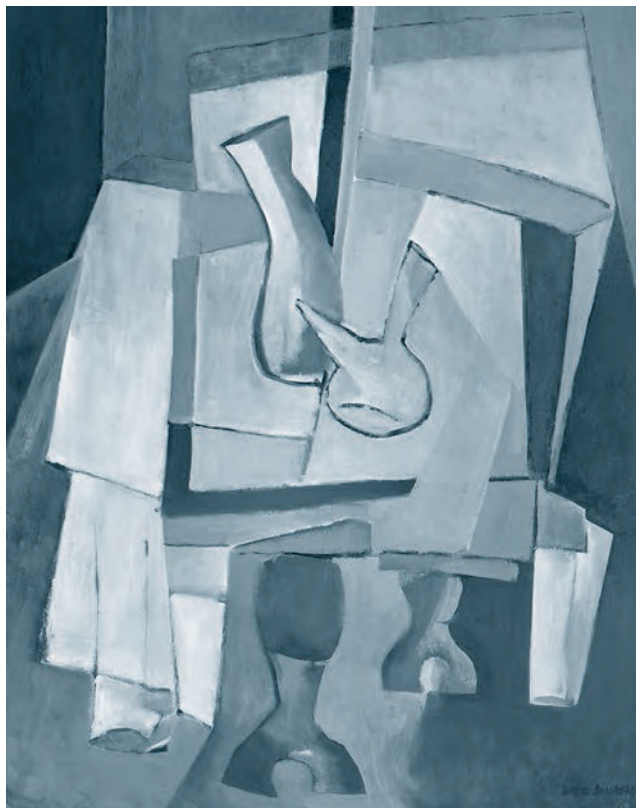

La música. Setmana Mozartiana

136

Pedro Gómez Ballesta

Hom recorda Rapallo, a casa nostra, per dos tractats més o menys observats que hi foren firmats tot seguit de la Guerra; en un ambient de client de Cook o de l'American Express, però, amb aquest nom coneixen la ciutat d'hivern, a la Riviera italiana, freqüentada pels desvagats de dos continents. Rapallo és un punt de repòs en l'express París-Roma i

entre tants americans-maletes, caravanes hongareses, antics empleats anglesos a l'Índia i xilens fills d'emigrants, arriba sovint un nom il·lustre en la literatura, la pintura o la música a augmentar l'estol de personalitats citades en llibres i revistes que ha fet de Rapallo el seu centre d'operacions. A la terrassa del cafè Rapallo trobareu Ezra Pound, l'infatigable autor dels *Cantos* –el poema més important del nostre temps– i Basil Bunting, el seu company d'expatriació voluntària, Saviotti i Eugen Haas; el pintor Kokoschka enmig d'un grup d'hebreus i de jovincels. Més enllà els poderosos: Hauptmann a l'Hotel Excelsior, Angelo Gatti a l'Imperiale i, a l'altra banda, Fritz von Unruh en la vil·la que un temps ocupà Nietzsche; en un racó, el caricaturista Max Beerbohm i –entre els italians– Salvatore Gotta, Rosso di San Secondo i el pintor Monti.

De l'amistat d'aquestes i altres persones sorgí el grup *Tigullio*, l'òrgan del qual –*Supplemento Letterario de Il Mare*–, després d'haver somogut durant quasi un any l'ambient artístic italià, ha trobat continuador en *Quadrante*, la nova revista de Bontempelli i Bardi. El propòsit del grup, lluny de tota preocupació mundana o esnobística, és organitzar blocs de manifestacions que il·lustrin un determinat problema o una època de la cultura. Amb aquest esperit, Pound, Bunting i Haas –del Comitè musical del grup– han organitzat l'esmentada Setmana Mozartiana a cura del compositor i pianista Gerhart Münch i de la violinista Olga Rudge.

El festival Mozart d'aquests dies –que s'institueix amb caràcter anual– ha donat quelcom que ni els cabals del Mozarteum ni la intel·ligència de Paumgartner han sabut fer a la ciutat mare del músic: el públic entès que assisteix als espantosos festivals de Salzburg no ha tingut mai l'avinentesa de

sentir aplegades, com ara a Rapallo, un bon nombre de les sonates que per a violí i piano ha deixat escrites Mozart. Hom s'explica que essent aquestes eminentment *musica da camera* (i per tant *duelli* on els instruments, renunciant a tot virtuosisme, es mostren igualment importants), acostumin a mancar en els programes dels virtuoses, que al treball disciplinat que suposa aquella prefereixen la grata facilitat del solista. Münch i Olga Rudge, en executar no menys que dotze de les divuit sonates, han demostrat fins a quin punt els dos instruments deuen integrar la unitat musical. Res d'estrany en qui, com la violinista americana, ha donat a conèixer tantes obres contemporànies –d'Antheil entre altres– on l'antivirtuosisme és obligat; i Gerhart Münch, que a la personalitat pròpia afegeix pertànyer a un llinatge la intel·ligència musical del qual prou coneguda és a Alemanya.

Ultra l'execució de música italiana antiga compten, els del grup *Tigullio*, pel curs vinent, amb el concurs personal de l'americà Antheil i dels hongaresos Frid i Serly, orquestrador aquest de la *Fantasia i Fuga per a rellotge mecànic*, de Mozart. I ens augurem que hi sigui un fet l'actuació dels nostres Frederic Mompou i Ramon Borràs-Prim.

Publicat per primera vegada a *Mirador*, núm. 233 (20.07.1933).